

Thajsko 1. - 9. 10. 2016 Veget nad veget

Prvý a asi aj poslednýkrát sme leteli z Hong Kongu. Bolo to viac ako komplikované s hodinami a hodinami presunu, akoby sme šli na Slovensko, kvôli nočnému letu o 2 h ráno. V skratke: autobus 2h, loď 1h, metro 1h, taxi 1h – hotel v Hong Kongu asi 20 km od letiska, taxi ½ h, lietadlo 3h, taxi ½ h, loď ¼ h. Dorazili sme do rezortu na Railay Beach pri Krabi o 5 h ráno a deti už ani nechceli spať. Zapli sme im rozprávky a útržkovo sme sa snažili dobehnúť zmeškanú noc, aby sme o 7 ráno už sedeli pri raňajkách, lebo všetci boli hladní ako vlci. Vychutnávam si kávu a dívam sa na vodu. Je to moja odmena na každej dovolenke. Po raňajkách tato berie deti a ja mám 10 minút k dobru na ďalšiu šálku. Milla sa už chodí obsluhovať sama. Arliemu treba pomôcť, ale vidno, že sú už samostatnejší a pochopili, že toľko možností výberu treba využiť. Gwen treba ešte kŕmiť, ale inak si to celkom užíva.

Raňajky však stáli zato, tak sme s tatom ani veľmi nefrľali. S východom slnka sa nám Princess resort Spa páčil. Nachádzal sa hneď na pláži, kam nás ráno dotiahol z lode traktor. Asi najzaujímavejšia časť našej dlhšej cesty. Kvôli odlivu a nízkej hladine vody sa nedalo priplávať až k mólu, tak nás prišiel vyzdvihnúť traktor s vlečkou, ktorému nevadilo sa brodiť vodou a pieskom.

Poloostrov Railay má 3 pláže: východnú, kde je náš hotel, no pláž za vela nestojí, západnú, kam trvá cesta asi 10 minút a je pekná a južnú asi 15 minút pešo, so známou Pranagn jaskyňou, kde chodia trénovať skalolezci. Pláž je pokrytá bielym pieskom a more je, pri lúčoch slnka, tyrkyzové. Na počudovanie vo vode

nie je takmer žiadna známka života. Sem-tam sa mihne nejaká malá rybka, ale inak nič.

Medzi turistami prevládajú Španieli a Číňanci, takže sa v podstate cítime ako doma. Každý deň by malo podľa predpovede počasia sprchnúť až liať. Je sezóna dažďa, takže s tým rátame. Príjemná teplota medzi 25-30 stupňov túto časť balíka kompenzuje.

Hneď prvý deň natrafíme na pláži na svadobný pár. Jednoznačne Európania. Fotografujú sa na piesku posypanom bordovými orchideami. Aj na druhý deň nájdeme iný pár....príroda a prostredie je nádherné. Ani s im nečudujem, že merajú tak dlhú cestu. Skaly na každom ostrove sú akoby prenesené z jaskýň. Akoby po nich stekala horúca láva a zaschla, všade visia kvaple rôznych farieb lavírujúcich od oranžovej až po čiernu. Prvé dva dni trávim hádzaním sa do vln a tešíme sa na malú reštiku, kde tato objavil dobrú pizzu. Viem, čo to znamená, poznám ho. Keď je niekde spokojný, bude tam chodiť každý deň. Takže sme si našli srdcovku.

Na 2. deň poprosíme hotel o babysitting. Deti o 8 zaspávajú, a keď sa usmievať pani zjaví vo dverách už sladko odľúkajú. Zdá sa nám byť drahá. 20 euro na 3 hodiny. V Kambodži sme platili okolo 15 dolárov. Ale nevadí. Potrebujeme mať chvíľu pokoj pri jedle. Ja idem do morských plodov a Slavi do kuracieho rezňa. Obaja sa tešíme na masáž. Chvíľu preberáme a rozhodujeme sa, do ktorej malej šopy sa necháme zlákať. Nakoniec si vyberáme, sme uložení vedľa seba a masírujú nás asi najstaršie masérky na ostrove. Tá moja má cez 60 a

Slávinová hádam aj cez 70 rokov. Ale, teda, vie stlačiť poriadne. Po chvíli cítim, že hodinová masáž chodidiel bude možno aj bolieť. Potrebujem to, posledné týždne som mala nepokoju nohy pri zaspávaní. Že by mi chýbalo magnézium?

Utorok 5.10.

Dnes má byť pekne. Už ráno svieti slnko a ani stopa po mrakoch na oblohe. Na západnej pláži nájdeme loďku, čo by nás mohla zobrať na hlavnú pláž v Krabi. Chvíľu počkáme, kým sa nazbierame 8 a potom vyrážame. Pri príchode do Krabi sucho konštatujem, že je škaredé. Minimálna pláž, kde je kopec kameňov a takmer žiaden turista.

Tatovi sa podarí zjednať cenu na výlet na slonie safari, ku ktorému trvá cesta autom asi 20 minút. Uličky od pláže do vnútrozemia sú posiate kaviarničkami, reštauráciami turistickými agentúrami. Keď zabočíme k rieke, vítajú nás prvé slony, čo križujú cestu, aby sa dostali do lesíka.

Dostaneme identifikačnú nálepku a ideme k vycvičenému mláďaťu, ktoré na povel trúbi, stavia sa predné, zadné nohy, krúti gymnastický kruhom na chobote a nasadí nám dokonca klobúk na hlavu. Nejako sa cítim nesvoja. Tesne pred odchodom som videla krátky dokument a drezúre zvierat. O tom, ako ich do krvi bijú. Ani nemám chuť ďalej pokračovať.

Následne si musíme vyliezť na vysoké pódium, odkiaľ sa nastupuje na slonie chrbty. Mali by sme ísť do džungle. Keď sa dívam okolo, tak je to skôr preriedený a vyšľapaný les vedľa cesty. Rozdelíme sa. Chlapci spolu a dievčatá tiež. Gwen posadím do stredu a kážem jej sa dobre držať. Je taká nadšená, že celú cestu trúbi. Ani jej neprekáža nepohodlie z tvrdého sedadla a operadla. Musím, však, dávať dobrý pozor, lebo aj keď pohyby obra nie sú prudké, vie s name dobre hádzať. Niektoré slony majú

odseknuté kly, predpokladám, že asi kvôli pašovaniu. Iné majú nohy zviazané reťazmi, aby nemohli bežať. V poslednej časti brodíme riekou, kde sa zvieratá schladia a napijú. Jeden slon nechce výjsť z vody a keď začujem zvuk úderu ostrou sekerou do hlavy, vyhrknú mi slzy. Arlie mi reportuje, že slonovi tečie krv. Ako posledné nás čaká umývanie obrov v rieke. Zo začiatku nik nechce, iba Gwen. Tato ju posadí na slona vo vode a tá ho drhne odušu kefou. Hneď ako to starší vidia, naskáču do plávok a šup ho drhnúť slona, ktorý si to evidentne užíva.

neverím. Zvyšok dňa trávim v bazéne, tak ako aj nasledujúci deň.

Bazén, alebo pláž, podľa toho, aké je počasie. Aj keď nie je pekne, deti sa na pláži vedú hodiny prehrať, alebo lepšie povedané presnoriť. Najmä Arlie prepadol zberateľskej vášni a dokáže sa zabaviť na hodiny. Niekedy ho zaujmú mušle, inokedy koral, alebo malé krabíky, ktorých sa mestia desiatky do plastovej fľašky. Okrem toho sa naučil ponoriť si hlavu pod vodu. Chytí si nos a Milla počíta. Keď sa po pár sekundách vynorí, Milla nadšene kričí :

“36 sekúnd si tam vydržal!” Pozrieme sa so Slavim na seba a vybuchneme do smiechu. Bol tam možno 3 sekundy...Milla mu trochu pridala. A on hrdo dodá :

“Ved’ mám už 4 roky, nie?” Chce sa naučiť plávať. Milla mu robí učiteľku, no, dlho im to nevydrží. Jeduje sa, že mu to nejde hneď.

Už sme hladní, tak sa autom presúvame späť, aby sme sa najedli a potom vyrážame na hadiu farmu. Je malá, ale naprataná plazmi. Jedovatými aj tými, čo nie sú, škrtičmi a aj takými, čo vedú lietať. Najväčším očakávaním je predstavenie s kráľovskou kobrou. Keďže sme jediní návštevníci, je šou iba pre nás. Milla s Arlanom si vylezú na najvyššie položené sedadlá a ani nedýchajú.

Majiteľ dráždi kobru, aby ukázal, ako rýchlo vie zaútočiť. Už ju pozná. Za celé tie roky ho poštípala iba 1 raz a má pár minút na to, aby sa dostal do neďalekej nemocnice. Inak ide voňať fialky... Následne ukáže aj to, ako vystrekne jed. Zborí jej otvorenú papuľu do pohárika, kde je vidno kvapky...

Po ceste späť kupujem rum na pečenie. Tomu čínskemu

O chvíľu ich však zaujme niečo nové. K bazénu priletelo 5 zoborožcov. Sú nádherné. Ani sme netušili, že sa tu nachádzajú vo voľnej prírode. Ticho sa krmia na palmách s červenými bobuľami. Medzi stálych obyvateľov priestoru okolo bazéna patrí aj asi meter dlhý jašter. Niekedy sa vyberie k vode, aby sa napil. No, keď ho Arlan zbadá, tak zoberie nohy na chrbát a šprintuje sa ukryť.

Okrem toho sme už pár ráz stretli drzé makaky, treba si na ne dávať pozor, lebo sú schopné neskutočnou rýchlosťou vytrhnúť nápoj alebo jedlo priamo z ruky. Na pláži nás dnes prekvapila opica s plechovkou piva a rolkou čipsov. Zaujímavé, že opice sa medzi sebou nedelia. Keď si niekto niečo uchmatne, tak si to aj sám zožerie. Videli sme i iné opice – vyzerajú ako gibony.

Makaky neboli jediným prekvapením. Pri šantení vo vlnách za mňou dobehla vystrašená, uplakaná Milla. Vravela, že ju niečo pohryzlo a veľmi ju to bolí. Pozrela som jej na začervenaný členok a priamo pred očami jej začali naskakovať vriedky ako pri popŕhlení žihľavou. Vysvetlila som jej, že to bola medúza, spolu aj s popisom, ako rozdeľujeme medúzy. Jej reakcia bolo úžasná: *“Na Slovensku ma poštípali osy, v Japonsku ma chcel pohryzť delfín, v Číne som sa chytila jedovatého stromu a tu ma poštípe medúza.... Všetci ma chcú len štípať...”*

Po ceste na hotel sme natrafili na varovnú ceduľu, ktorá varovala pred kúpaním v mori kvôli výskytu medúzy “Portugalského bojovníka”. Na internete som sa dočítala, že patrí medzi najjedovatejšie na svete, jej popŕhlenie spôsobuje okrem spálenej kože a mäsa aj zástavu srdca. Jej chápadla majú dĺžku 5 Londýnskych autobusov. Až ma striaslo. Krabi pred 5 dňami vydalo výstrahu a zákaz kúpania sa v mori pre ich zvýšený výskyt.

Inak je táto dovolenka veget. Žiadne naháňanie, cestovanie a objavovanie. Iba oddychovanie, leňošenie a užívanie si času spolu. Miestne reštaurácie ponúkajú kurzy varenia. Žeby som tam Slávina poslala, aby mal inšpiráciu na tohtoročné varenie? Už sa blíži koniec roka a zatiaľ sa mu svoju dohodu – 1x ročne mi navariť, nepodarilo splniť. Vlastne minulý rok tiež nie...

Gweni komentuje všetko čo vidí a začína skladať svoje prvé vety typu: What are you doing? Where is Arlie? Daddy is sleeping. It hurts a lot. Look, there is an airplane. Don't want to sleep. Ale asi najobľúbenejšie je dať si dole plienku, vypučiť zadok, krútiť ním a spievať: „Ja mám riťu, riťu, riťu....“ S nafukovacími rukávnikmi na plávanie je ako ryba vo vode a nemá problém preplávať aj celý bazén. Predpokladám, že budúci rok sa možno aj naučí plávať.

Tato si dovolenku tiež užíva. Dobré jedlo, masáže a besnenie s deťmi. Sem-tam mi položí otázku: „Vieš si predstaviť, že by sme tu boli bez detí?“ Na konci každého dňa neváham s odpoveďou...hlavne, keď má Shrimpie deň typu „sedím si na ušiach“ a „iritovať mladšiu sestru je tá najväčšia zábava na svete“....

Streda 6.10.

Deň ako vyšitý na pláž. Veľa slnka. Tak sa rozhodujeme, že podnikneme 1-denný výlet na okolité ostrovy. Trochu ma zneisťuje Slávinou žalúdok, ale túžba vidieť nejaký morský život je silnejšia. Arlie zvyšok dňa cvičí v bazéne potápanie sa s okuliarmi s držaním si nosa. Chce byť na zajtrajšok pripravený....čaká, že uvidí Nema. Voda nás zničila všetkých. Večer nám nalievame drahé červené víno, čo chutí odporne, do čajových šálok a zaspávame ako štolverky...možno aj skôr ako deti.

Štvrtok 7.10.

Ráno sa zobúdzam na známy zvuk. Vonku to bubnuje ostošesť. Leje ako z konvy. Pojdeme na výlet? Nevadí, na raňajky sa dôstojne napecháme, tato zastáva teóriu, že mu s plným žalúdkom nebude ať tak zle,

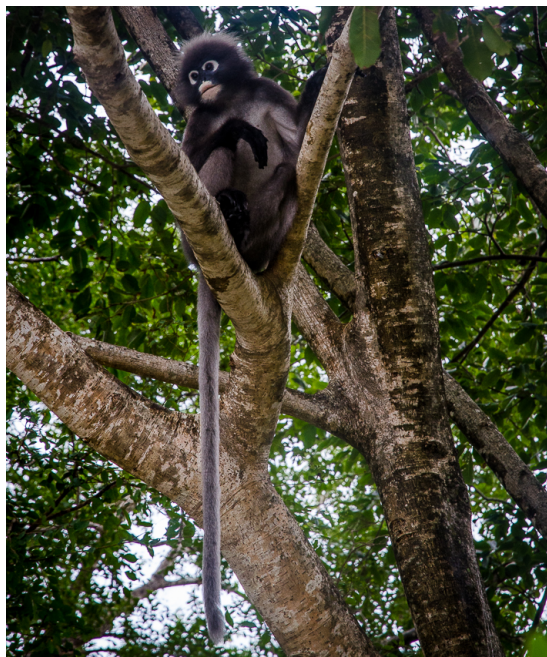
a o 9.15 už stepujeme na móle. Prestalo pršať a sprievodcovia nás ženú na motorový čln s kapacitou 22 ľudí. Napočítala som nás cez 30. Madžgáme sa v zadu ako sardinky, ale deti sú nadšené. Všetky dospelácke oči sú nalepené na nich. Sú jediné deti na palube. Vlny sú veľké a čln na nich skáče ako akrobat. Gwen kričí: „*Belly is jumping.*“ (Brucho skáče). Dívam sa na spolucestujúcich, väčšinou Číňanci, a tipujem, kto hodí prvý tyčku. Arlan bledne a presúva sa tatovi na kolená. Vraví, že mu nie je dobre, tak mu dám kinedryl. Asi po 20 minútach ožíva. Konečne sa motor zastavuje.

1. Zastávka – Vikings cave – je zatvorená pre turistov, takže ju vidíme iba z lode. Jej názov je odvodený z prehistorických malieb, ktoré sa tam našli. Podobajú sa na vikingské lode.
2. Stop – lagúna s Pi Leh bay – tyrkyzovo priehľadná voda, kde nám sprievodca káže povyskakovať a zaplávať si. Hneď ako sú všetci Číňanci splávacími vestami vo vode, sprievodca nás volá späť, lebo sa treba pohnúť ďalej.
3. Zastávka – svetoznáma pláž Maya beach z filmu Pláž, kde hral Leonardo di Caprio. Je fakt, že z diaľky je pekná. Biely piesok, palmy nad ním. No, keď človek príde bližšie....turistov je tam toľko, že sa nedá zaparkovať a na pláži je ťažko nájsť miesto s výhľadom na vodu. Kapitán nám dá rozchod na 30 minút a vyberie vstupné 5 euro na osobu. Niektorí turisti sú znechutení. Toľko peňazí za masovku nezaplatia, radšej ostanú na lodi.
4. Miesto – Phi Phi Don – dedinka na úžine medzi 2 ostrovčekmi, kde si dávame obed. Krásne miesto. Okolo samá zeleň a človek má pocit, že je priamo na mori. Zem je iba 2 metre nad úrovňou vody. Práve tu sa pred 12 rokmi prehnala cunami a zabila 2000 ľudí. Pri nočnom zemetrasení v Indickom oceáne sa tej noci vytvorila tlaková vlna, čo zdvihla vlny do výšky 6,5 metra. Keďže vtedy ešte neexistoval varovací systém, okolité ostrovy 14 krajín ako Thajsko, Malajzia, Indonézia ale aj Juhoafrická republika, na vlny neboli prichystané. Spolu zomrelo ¼ milióna ľudí. Na Youtube sa mi podarilo nájsť aj autentické zábery, keď sa vlny neočakávane zjavili. Niektorí turisti to brali ako zábavu a ostali na pláži spolu s kamerami, aby si to natočili. 6,5-metrová vlna však nepohladká, ale zmetie všetko, čo jej stojí v ceste. Na videách boli zachytené aj scény po tom, spolu s mŕtvymi telami a troskami...
5. Stopka – Hin Pae – miesto, kde by sme sa mohli dosýta vyšnorchlovať. Chytro na seba hádzeme okuliare a trúbky a skáčeme do vody. Milla kričí, koľko rýb vidí a Arlie si oparne strká hlavu pod vodu. Zneisťujú ho vlny. V bazéne je to jednoduchšie. Gwen je unavená a vždy, keď ponorím hlavu pod vodu, ťahá ma za vlasy von. Takže toho dokopy moc nevidím, iba pásikavé rybičky, ktoré v húfoch plávajú okolo a zvedavo si nás prezerajú. Ani sa nenazdám a už máme ísť von z vody. Znova to bola taká rýchlovka.

6. Posledná zástavka – Široká pláž na Bambusovom ostrove. Je tu veľa ľudí, ale keď sa roztrúsia, tak má človek iný pocit. A práve tu dostáva Gwen záchvat od únavy. Rozčúli ju ani neviem čo, a vydrží sa zloštiť a plakať 20 minút. Potom si zoberie tatovo tričko a uloží sa na ňom. Ostáva mi 10 minút, aby som si zaplávala s deťmi. Snažím sa ich dostať trochu ďalej do vody, kde je tmavšia, lebo viem, že tam možno aj niečo uvidíme. Boja sa. Nik nejde ďalej ako 5 metrov, všetci turisti akoby mali strach. Tak sa aspoň hádzeme do vĺn.

O 4 poobedie vystupujeme pred hotelom a Slávi sa zmôže na jediný koment: „No, to bol výlet. Fakt.“ Cítíme sa unaháňaní, na nič nebolo dostatočne veľa času a takmer $\frac{3}{4}$ tvoril čas na lodi. Potáčky sú ešte plné energie a hodinu vydržia šantiť v bazéne. Na večeru stiahnu 4 kusy pizze a zaspávajú do pár minút.

ostrov je rovný s neprístupnými skalami.

Asi by som sa vyškríabala na 2 poschodie poslednej budovy komplexu, ktoré by mohlo byť tak vo výške 7-8 metrov. Možno by sme sa zachránili. Nenápadne predložím plán Slávimu a ten sa zarehlí a pošle ma dohája aj s pochmúrnymi myšlienkami. Prečo? Veď som iba pragmatická.

Keď opustíme spacie deti, čaká nás dobrá večera – dáme si grilovanú makrelu a krevety. Preberáme témy typu nesmrteľnosť chrústa, ale aj témy, ktoré takmer nikdy nevyťahujeme, pretože pri deťoch sa rozprávať takmer nedá. A hlavne, Milla má už uši ako satelity. Potom hor sa na masáž. Tety nás uložia vedľa seba a hnetia ako cesto. Teda miestami mám pocit, že mi krevety vylezú oboma smermi. Ale vydržím to. Telo sa mi zabára do matraca. V noci sa zobudím na zápach plienky. Hm, Nemôžem Gwen cítiť na 3 metre. Zistím, že to ja smrdím ako očúraná....neosprchovala som sa, bola som príliš unavená. Hygiena masážnych salónov je fakt diskutabilná. Užaj utekám do kúpeľky...nevydržím sama so sebou.

Piatok 8.10.

Dnes chcem deti zostať v bazéne. Arlie pokračuje v potápačskom výcviku, jeho učiteľka mu všetko do detailov vysvetľuje a on na počudovanie vykonáva príkazy. Prekvapia nás opice, ktoré sa podobajú na gibony. Iba chvosty majú navyše. Sú plaché a vôbec nie drzé ako makaky. Radšej si hľadajú potravu na stromoch.

Zvažujeme, či sa večer vydáme na pevninu pozrieť večerný trh v Krabi. No, v jednej agentúre nás od toho odhovoria. Malo by pršať a 3 hodiny zo 4 by sme strávili iba na ceste. Nevadí. Máme zálohový plán. Peniaze, čo neminieme na výlet, zaplatíme za babysitting. Teším sa.

Spolu s príchodom prudkého dažďu na nejako automaticky zamrazí. Spomeniem si na cunami a inštinktívne začínam hľadať miesto, kam by som deti vydriapala v prípade núdze. V areáli rozortu som videlia viacero tabúl ukazujúcich smer evakuácie v prípade zemetrasenia alebo cunami. No, aj tak,

Sobota 9.10.

Tato potrebuje zaistiť taxi na letisko. Prichádza podráždený. Nie preto, že by nebol taxik, ale z akcentu, ktorým miestni hovoria. Po anglicky hovoria obstojne, no slová neskutočne naťahujú. Kvílenie ho privádza do nepríčetnosti. Hneď s ujom Googlom zisťujem, prečo. Thajščina patrí do Laoských jazykov a má 5 tónov podobne ako čínština. Hneď mi je všetko jasné. Tonálny jazyk, takže záhada vyriešená.

Dnes máme túžbu na malú výpravu. Tato chodil sem-tam behávať do džungle a objavil cestu na novú pláž. Odhaduje to tak na ¾ hodinu s tým, že deti bude treba možno aj niešť. Po 20 minútach funíme ako lokomotívy. Strmý kopec nám dal zabráť, ale zatiaľ idú všetci po svojich, okrem Gwen. Zastať však nie je možné, hneď sa na nás vrhnú komáre. Potom nás čaká len zostup cez džungľu. Míňame trstinové domčeky, ktoré ponúkajú ubytovanie aj s internetom. Kvalitou to tipujem na packpackrov, ale pôsobí to dobrodružne. Bez detí by som také ubytovanie brala. Predpokladám, že aj s rôznou háved'ou. Komáre sú na nevydržanie, tak kupujeme citrónelový sprej. Zázračne hneď zaberie.

Do hodiny sa vynoríme na pláži. Je iná ako naša. Jemne kamienková s veľkým množstvom malých aj veľkých

mušiel. Nevieme sa dozbieľať. Ani nevieme, ako prejdú 2 hodiny. Všetci sú zaujatí rôznymi tvarmi.

Pomaly sa pripravujeme na odchod, ale zakotvíme v nejakom super nezávisláckom bare, kde Slávina mladý chalan volá „brácho“. Dáme si kurací burger a wrapy, ktoré pred nami usmievavá pani pripravuje. Cesta späť sa zdá omnoho kratšia. Možno aj preto, že sme sa tešíme na posledný večer v bazéne. Bol to dobrý čas a uvoľnená dovolenka, kde sa všetci nasýtili vody. Dúfam, že energia nám vydrží až do vianoc. Bude musieť....

